

Voorwoordje. (door de secretaris)

Hieronder vindt u het reisverslag van Fons van Meel en Mia Rekkers die in het Olympisch jaar hun vrije tijd hebben doorgebracht met het maken van een fietstocht naar en rond Griekenland.

Fons heeft de afstand van 5.430 km. afgelegd op zijn Wheeler mountainbike terwijl Mia gebruik maakte van haar Nazca-cruiser ligfiets. Beide fietsen waren voorzien van mountainbike-versnellingen. Met volledige bepakking op hun fiets vertrokken zij op 19 juni om na 3 maanden later op 20 september vermoeid maar met een prachtige ervaring rijker terug te keren.

Onderweg kregen ze ongeveer 20 leuke banden en hebben ze 4 buitenbanden moeten vervangen.

Verder moest Fons na een duikeling zijn versnellingskabel vervangen. Overnachten deden ze in jeugdherbergen, pensions en hotels of bij particulieren.

Neem de tijd en lees hun verslag over regen, hitte, leuke banden, steile klimmen en mooie afdalingen, het vinden van een slaappleats maar vooral de vele bezienswaardigheden.

Fons en Mia, ik spreek namens alle Molenrijders als ik zeg dat jullie een prachtige prestatie hebben neergezet, Proficiat !!

-

-

Onze Olympische fietstocht (door Fons en Mia)

Deel I Heerle - Ancona zaterdag 19-06-2004 - donderdag 15-07-2004

Zaterdag 19-06-2004 eindelijk is het dan zover, we kunnen vertrekken.

De weergoden zijn ons niet gunstig gezind, maar dat mag de pret niet drukken. We gaan via de Jeugdherbergroute naar 's Maartensvoeren. In Achtmaal krijgen we onze eerste bui en er zullen er de eerste week nog heel veel volgen.

De weg van de JHB-route is niet overdreven goed maar de route is tot Belgisch Limburg redelijk te volgen. Helaas is de brug bij het kanaal van Turnhout naar Schoten afgesloten. Ook de weg bij Sint Job blijkt afgesloten te zijn en zo zijn we de route binnen 40 km al kwijt. We hebben geen kaart bij en we besluiten via Schoten en het Albertkanaal verder te gaan.

Omdat de JHB-route het Albertkanaal een aantal keren kruist, komen we vanzelf weer op de route terecht. Het Albertkanaal is rap gevonden, alleen het volgen is lastig omdat langs het hele kanaal onderhoudswerkzaamheden aan de gang zijn. Uiteindelijk komen we in Nijlen weer op de JHB-route terecht.

Via Averbode, Diest en Hasselt gaat het richting Belgisch Limburg waar we de eerste serieuze klimmetjes hebben.

In 's Maartensvoeren aangekomen willen we de route "Onbegrensd fietsen naar Rome" gaan volgen. We kunnen de route echter niet vinden en besluiten om naar Eupen te gaan en daar proberen de route op te pakken. Bij het stuwmeer van Eupen lukt dat en we fietsen via bospaden door de Hoge Veenen. De route is heel moeilijk te vinden en bovendien is het meer moutainbiken dan fietsen.

We hebben uiteraard volop leuke banden hetgeen niet verwonderlijk is met deze route. Ook in de Hoge Veenen raken we de weg kwijt maar met hulp van een aantal wandelaars slagen we erin om weer op de verharde weg terecht te komen en de route weer op te pakken.

Via Butgenbach, Bullingen en Schonberg gaat het richting Luxemburg. De route gaat langs de Sure en de Our en is nu goed te volgen.

Voor Vianden wordt het verdacht rustig op onze weg. Door het slechte weer blijkt er een flinke boom omgewaaid te zijn, die de hele weg afsluit en daar sta je dan met je goeie benen. Er onderdoor of er langs wringen lukt niet. Gelukkig zijn er vangrails en de linker staat nog recht overeind. Het probleem is dat er naast deze vangrail een gat is, want die vangrail staat er natuurlijk niet voor niks. Je kunt er

maar net langs lopen, maar uiteindelijk lukt het ons toch met het nodige kunst- en vliegwerk en de hulp van omstanders om de fietsen aan de andere kant van de boom te krijgen. Op naar Vianden. De Our komt in de Moezel uit. Met een bootje naar de overkant en zo zitten we in Duitsland. Langs de Moezel ligt een mooi vlak fietspad, dus eindelijk weer eens dagje ouderwets vlak fietsen, wat we echter na een halve dag al weer beu zijn.

Ik had me al helemaal verheugd op een lekker fris Moezeltje, maar het was zo fris, gewoon koud dat ik dat voor een andere keer bewaar.

We verlaten de Moezel en rijden Lotharingen in. De zon begint te schijnen, de kou is uit de lucht en de regenjassen kunnen uit. Eindelijk is de zomer van 2004 begonnen.

Lotharingen is, in tegenstelling tot de Moezel, een heel ander gebied. Het is nog een heel agrarische streek. Er valt daar weinig te beleven; cafés zijn gesloten, overnachtingsmogelijkheden zijn er niet. We gaan van de route af en zoeken ons heil in Morhange. Hier vinden we na lang zoeken een Frans bed, waarin je zo lekker tegen elkaar rolt.

De volgende dag rijden we langs een aantal kanalen naar Saverne.

We rijden op deze manier tussen de Palz en de Vogezen door en komen zo op de Route du Vin, die dwars door de Elzas loopt. Langs en door de wijnvelden zakken we af richting Bazel.

In de buurt van Ribeauville opeens een harde knal, mijn binnen- en buitenband helemaal kapot.

Ik besloot 4 nieuwe banden te laten leggen in de hoop dat het dan eindelijk afgelopen was met lek rijden. Voorlopig wel en vol goede moed gingen we richting de Rijn. (Via Bazel gingen we via het Rijndal richting het Bodenmeer.) Langs de Duitse oever vervolgden we onze tocht. Het is erg druk langs de Rijn met veel industrie en we waren dan ook blij dat de route het Rijndal links liet liggen. Het stikt van de fietspaden in Zwitserland dus van auto's heb je weinig last. Bovendien hadden we ons aangeleerd bij zebrapaden over te steken, omdat de Zwitserse auto's al 20 meter voor het zebrapad stoppen.

Toen we in Frauenfeld wakker werden was alles grijs en kletsnat en de verwachtingen waren slecht, dus dan een dagje treinen. Naar Thussis is hemelsbreed 100 km, maar dat telt niet in Zwitserland. Via, via, via kwamen we uiteindelijk na uren treinen en tig keer overstappen met fietsen en bagage, in Thussis aan. De volgende dag weer de trein in naar Sankt Moritz.

De zon scheen weer zodat we de Alpen van dichtbij konden bewonderen, als we tenminste niet in een tunnel zaten.

Sankt Moritz ligt op 1800 mtr. en vandaar uit duik je dus Italië binnen.

Het was even wennen. De wegen zitten vooral in de plaatsjes vol gaten, vooral rond putdeksels, maar buitenaf is het meestal perfect fietsen. Alleen jammer dat elke Italiaan een auto heeft. Via het Como meer zakken we af naar het zuiden. Iedereen wil aan het Como meer zitten of langs het Como meer rijden dus wij waren blij dat de route een riviertje gevonden had, de Adda met een gravelfietspad ernaast waar geen auto kan komen. We hebben een hele dag heerlijk gefietst. Via een aantal ingedutte plaatsjes, die bol staan van vergane glorie komen we richting Po-vlakte.

Het is er inderdaad vlak, saai en helaas voor ons was het er vreselijk warm 36 – 37° C. Gelukkig koelde het 's avonds wel af tot 30° C. We moesten ergens de Po oversteken maar konden de route niet vinden.

Dus zochten we zelf de minst drukke brug uit. Het leek net de Moerdijk brug waar wij met onze fietsen tussen de vrachtwagens door de Po over gingen. We waren dan ook blij dat we via Modena de Po-vlakte voorbij waren.

De laatste dagen heeft het door de slechte wegen bij mij weer lekke banden geregend en dan brengt een Italiaanse Rullens uitkomst. Alles gerepareerd en weer een paar nieuwe binnenbanden en dan gaan we weer een paar dagen lekker klimmen.

Vandaag klimmen we in 2 etappes naar Zocca. Het plaatsje ligt op 800mtr. dus de 35° C voelt als 30° C en 's avonds koelt het lekker af, dus eindelijk weer eens goed slapen. De volgende dag afdalen naar de Reno en weer verder klimmen door de bergen van Emilia Romagna. Daarna uiteraard afdalen naar Pistoia.

We proberen altijd dwars door de stad te fietsen bij voorkeur door het voetgangerscentrum waar geen auto's mogen komen en je alleen het risico loopt boven op een agent te botsen die op zijn brommertje

precies hetzelfde doet maar dan omgekeerd. Na de nodige welgemeende scusi, scusi mogen we weer verder rijden.

De volgende heuvels liggen al weer op ons te wachten, de Monte Albano.

Een schitterend heuvelslandschap waarmee je Toscane binnenrijdt en meteen wordt Italië 3x zo mooi. In de buurt van Empoli krijgt Mia haar eerste leuke band, een leuke voorband. Het eraf halen van de stugge buitenband kost al een aantal bandafnemers maar ik krijg er de nieuwe buitenband niet op. Haast is geboden want het is zaterdagmiddag. Dus wiel aan het stuur en elk bedrijf wat iets met banden te maken heeft wordt bezocht. Er breekt het nodige gereedschap maar de band wil er niet op.

Uiteindelijk slaagt een carrosseriebouwer erin om de band om de velg te krijgen. De band ligt er een beetje asymmetrisch op maar het rijdt.

Het is trouwens ongelooflijk hoe behulpzaam de meeste mensen zijn en vaak alles pro-deo.

Via Empoli gaat het richting Florence, waar we de route "Onbegrensd fietsen naar Rome" verlaten om naar Ancona te fietsen. We rijden tussen Florence en Arezzo door om zo weinig mogelijk last te hebben van het verkeer. We moeten eerst dwars door een aantal Toscaanse heuvels en die zijn niet mis om vervolgens door een aantal rivierdalen de oversteek te kunnen maken.

Oost-west of west-oost fietsen is redelijk te doen omdat de meeste riviertjes ook zo stromen en de mensen vroeger ook langs deze rivierdalen gingen.

We zochten dus oude wegen op die redelijk te volgen waren zonder tunnels, want die waren er vroeger niet. Bovendien kun je altijd ergens overnachten omdat de mensen vroeger ook moesten overnachten en er dus voldoende logiesmogelijkheden zijn. Het is een schitterend gebied om te fietsen, heel mooi met oude stadjes en lange klimmen tot 900 mtr. en lange afdalingen.

Via Figline, Citta di Castello reden we naar Cagli. In Figline was het hotel 's maandags gesloten en wij hadden er zondags geslapen maar nog niet betaald en dat is toch vervelend.

Dus besloten we van de nood een deugd te maken en te wachten tot de fietsenmaker opening om de voorband van de ligfiets van Mia er goed op te laten leggen, want dat rijdt lekkerder omlaag en daar doe je het toch allemaal voor!

De fietsenmaker wilde het niet eens proberen, maar hij wilde er wel een nieuwe opleggen, nee dus. Ondertussen was er een werkster in het hotel gearriveerd, die het geld voor onze overnachting af zou geven.

Vlak voor Citta di Castello zag Mia een garage, waar ook scooters verkocht werden, die dezelfde wielen hebben als haar voorwiel. Dus in de remmen en vragen, je weet maar nooit en jawel na veel zweet en gel ligt de band nu perfect. Na Cagli rijden we nog een heel stuk door een dal en dan gaan we noord- zuid rijden om de drukte aan de kust te vermijden. Dat betekent klimmen, dalen, klimmen, dalen enzovoort het is heel pittig fietsen, soms een beetje te pittig.

De route naar Ancona zijn we helemaal kwijt en wat we ook proberen elke weg komt uit op de autoweg. Volgens de Italianen geen enkel probleem zodat we uiteindelijk toch nog op tijd in Ancona aangekomen zijn waar de boot naar Igoumenitsa al op ons ligt te wachten.

Onze Olympische Fietstocht (door Fons en Mia)

Deel II Igoumenitsa – Igoumenitsa vrijdag 16-07-2004 - zondag 22-08-2004

Vrijdagmorgen komen we om 7.30 uur aan in Igoumenitsa, gelegen in het noorden van het vaste land van Griekenland. Helemaal nieuw voor ons. We hebben al verschillende Griekse eilanden bezocht maar nog nooit het vaste land.

De eerste dagen is het allemaal erg wennen.

Het is erg warm, er is veel licht en veel meer klimmen dan ik verwacht had.

De eerste dagen heb ik spijt dat ik mijn Bella Bicolore niet ingeruild heb voor een Italiaans 3-wielertje met laadbak. Kan Fons eventueel achterin.

Na een paar dagen zijn we aan de langere klimmen en afdalingen gewend geraakt. We proberen de dagen dat we fietsen zo vroeg mogelijk te vertrekken, want na 12.00 uur is het te warm om te fietsen. In Igoumenitsa hebben we een landkaart gekocht en besluiten langs de kust naar het zuiden richting Peloponnesus te rijden.

Het landschap is in tegenstelling tot Italië erg ruig en de wegen vaak erg rustig.

We proberen zoveel mogelijk de stille = autoarme wegen te nemen. Sommige zijn zo stil dat ze wel op de landkaart staan maar in het echt niet te vinden zijn. En volgens de locals bestaan ze ook gewoon niet. Foutje op de kaart!

De tweede dag zie ik in een lange afdaling een donkerbruine vos oversteken, hij ziet mij ook en rent het bos in.

Dat is nou het fijne van een ligfiets, je zit heerlijk ontspannen in je zetel en roetst naar beneden en als het niet al te hard gaat kun je op je gemak rondkijken.

Om van het vaste land over te steken naar het schiereiland Lefkada moeten we door een tunnel.

Maar we weten niet of we daar met de fiets door mogen.

In Préveza gaan we op zoek naar inlichtingen.

Het café bij het busstation lijkt ons daarvoor een geschikte locatie. Na een ijskoffie probeer ik met een prachtige Griekse volzin de gewenste informatie te krijgen. Het zo rustige café verandert direct in een heksenketel. Nummer 1 komt met het voorstel om gewoon achter een auto te gaan staan en als de slagboom open gaat rij je achter die auto aan, alsof wij 60 km per uur kunnen rijden! Nummer 2 zegt dat je onder de grond door moet rijden, maar daar zijn tunnels toch voor? Nummer 3 zegt dat je moet bukken voor een camera en dan komt een auto je ophalen. Vervolgens zit iedereen zich met iedereen te bemoeien en is het niet meer te volgen.

Een meneer met een mobieltje brengt uitkomst. Hij gaat voor ons bellen hoe het allemaal zit. Daarna begeleidt hij ons op zijn brommer naar het begin van de tunnel. Na een paar minuutjes wachten komt er een pick-up aangereden. De fietsen worden achter in de bak gehesen, wij moeten voor in de auto en zo worden we naar de andere kant gebracht. Nou zo moet het dus, een fietspendeldienst.

We kunnen weer verder naar Vasiliki waar we de boot naar Kefalonia nemen.

Op Kefalonia hebben een hele fraaie rit van Sami naar Poros. Het is een pittige klim van ongeveer 15 km á 5% gemiddeld met enkele uitschieters naar boven. De tocht gaat door een mooi gebied vol cipressen en andere naaldbomen, bijna auto- en hondenvrij.

Poros is een leuk toeristisch plaatsje. Maar we besluiten niet te blijven en varen naar Kilini, een kustplaatsje op de Peloponnesus.

Kilini vinden we niks dus fietsen we door naar Kastro, een dorp met een kasteel. Na het vaste ritueel van kleren wassen, douchen en een dutje doen gaan we om 19.15 uur het kasteel bekijken.

Ivanho heeft echter om 19.00 uur de boel op slot gegooit en hoe hard we ook roepen we komen er niet meer in.

De volgende dag fietsen we, zonder kasteelbezoeking, naar Olympia.

Dit bezoek hoort natuurlijk bij het Olympische jaar. Maar als we landinwaarts rijden wordt het wel een paar graatjes warmer, ik denk dat we al dichterbij de 40° C dan bij de 35° C zitten.

Trots fietsen we Olympia binnen. Dit hebben we toch maar mooi gehaald.

We kunnen niet meer wachten er rijden direct naar het Olympisch stadion.

Een heleboel oude stenen en een heel groot grasveld. Samen heeft het toch een apart sfeertje. Een aantal weken later zien we op de tv dat tijdens de OS op dat grasveld het kogelstoten wordt gehouden.

Na het bezoek aan Olympia gaan we weer richting kust en verder zuidwaarts.

Het stuk is vrij vlak en dat is wel lekker fietsen voor de verandering.

Opeens worden we opgeschrikt door 3 honden die hun stuk land bewaken. Ze blijken echter los te lopen en geen fan van een ligfiets te zijn. Fons wil snel zijn hondenpistool grijpen maar deze zit te vast aan zijn stuurtas waardoor hij met fiets en al in de greppel belandt. De honden zijn zo verbaasd dat ze op een afstandje blijven staan kijken.

De schade voor Fons valt gelukkig mee, een kapotte knie en wat schaafplekken.

Zijn fiets is er erger aan toe. Het schakelsysteem werkt niet meer zoals het moet.

De eerstvolgende fietsenmaker kan ons helaas niet helpen want er moeten Shimano onderdelen vervangen worden en die heeft hij niet. Op naar Kalamata daar is wel een fietseria met dergelijke onderdelen.

Maar Kalamata ligt wel 120 km verder we besluiten eerst een paar rustdagen te nemen zodat Fons van zijn verwondingen kan herstellen.

Na een pitsstop in Kalamata is Fons zijn fiets weer de oude en gaan we verder naar Sparta. Ook dit is weer een machtig mooie rit. Net buiten Kalamata begint de klim en het wordt meteen rustig. We horen alleen nog krekels en roofvogels, zelfs de enkele auto die we tegen komen rijdt er erg rustig.

De pittige klim gaat tenslotte over in een forse afdaling met haarspeldbochten en dus kunnen we weer opnieuw beginnen. In totaal 35 km klimmen naar 1370 meter hoogte.

Daar staat gelukkig een berghotelletje want ik heb het wel gehad voor vandaag. In het hotel zit ook een Amerikaans- Griekse mevrouw die gehoord heeft dat we op de fiets zijn. Meteen begint ze tegen de hoteleigenaar een hele litanie af te steken dat wij toch zulke strongk people zijn, look at those legs, waarop de hoteleigenaar zijn imposante buik naar voren steekt en zegt "but i am very strongk here". Hierna sloft de Amerikaans- Griekse naar binnen en gaat al "Oh boy" zuchtend voor de tv zitten.

De strongk people gaan de volgende dag weer verder naar Sparta.

Voor Sparta ligt Mystras, een laat-Byzantijnse stad die we vroeg in de ochtend bezoeken.

Na de fotosessie op naar Sparta. Deze stad kan ons echter niet bekoren en we trekken weer verder naar de oostkust van de Peloponnesus.

Hierbij dalen we af door de Dhafnonkloof. Onderweg stoppen we bij het witgekalkte nonnenklooster Panayia tis Elonis. Er is echter net een mis aan de gang zodat we het kerkje niet van binnen kunnen bekijken. We gaan weer verder in de afdaling en als we na een paar kilometer stoppen zien we in de hoogte het klooster liggen. We kunnen ook het gezang vanuit het kerkje onder in het dal horen, heel indrukwekkend is dit.

Na een paar dagen kunnen we een rustdag doorbrengen bij een mede-cursiste van de Griekse les die samen met haar man een alleraardigst onderkomen aan de Griekse kust heeft. Een dagje zonnen, zwemmen en lekker eten.

De zon heeft de afgelopen weken goed zijn werk gedaan we zien er dan ook zeer fraai uit in zwemkleding.

De volgende dag gaan we naar het kanaal van Korinthië. We komen aan bij de inzakbrug waar de schepen overheen varen als ze het kanaal uitvaren. In de verte zien we heel hoog de andere bruggen hangen. Helaas wil er op dat moment geen boot langskomen zodat we de brug niet in werking kunnen zien.

Het oorspronkelijke plan was om de volgende dag naar Athene te fietsen.

Daar hebben we echter geen van beiden nog zin in. Het wordt richting Athene steeds drukker, warmer, duurder en vuiler.

Omdat het tenslotte ons feestje is besluiten we om gewoon niet te gaan.

We gaan de plannen wijzigen.

Een paar dagen geleden hebben we een Oostenrijkse jongen ontmoet die langs de oostkant van Griekenland via Thessaloniki naar Istanbul wil fietsen.

Dat lijkt ons ook wel wat, naar Thessaloniki rijden.

Vanuit Loutraki fietsen we naar Kato Alepohori. Een mooie kustweg met felle klimmetjes en snelle afdalingen. Links zien we het blauwe zeewater en rechts ziet het blauw van de vuilniszakken. Heel onze reis door Griekenland hebben we veel vuilnis langs de kant van de weg zien liggen maar dit slaat echt alles.

Die dag wil het niet lukken om een kamer te vinden. Alles zit vol met Atheners die al een half jaar van tevoren hun plek besproken hebben. Als we ons al geestelijk aan het voorbereiden zijn op een nachtje buiten slapen is de redding nabij. We kunnen een piepklein huisje op de berg huren. Wel effe sjouwen.

De volgende ochtend is het zwaar bewolkt, maar vol goede moed vertrekken we richting Vilia. We weten ondertussen dat het flink klimmen is om bij een dorp uit te komen. Dit is ook nu weer het geval, maar het klimmen houdt niet meer op.

Het wordt steiler en steiler. Het motto "ik klim en kom boven" stopt hier, ik ook. Ik trek het niet meer, mijn hartslag staat dik in het rood en mijn kleren zijn al zeiknat van het zweten en we zijn pas een uur onderweg. Dit gaat niet lukken. We besluiten om te draaien. We gaan de plannen weer bijstellen.

Nu steken we over naar Mégara, 40 km. van Athene af, en komen weer bij het kanaal van Korinthië, nu bij de hoge bruggen. We hebben een rondje gereden.

We gaan het rondje Peloponnesus afmaken, richting Patra nu.

De rit is heel vlak en gaat constant door dorpjes, één lange lintbebouwing lijkt het wel. Even een dag bijkomen van al dat klimmen.

Na een toeristisch dagje treinen in Kalavrytra fietsen we naar Pio Rio om daar de Peloponnesus weer te verlaten.

Het is niet duidelijk of de nieuwe brug naar Andírio klaar is. De brug lijkt op 4 aan elkaar geplakte Erasmusbruggen. Als we aankomen in Pio Rio staat de boot op punt van vertrekken we kunnen nog net als laatste mee.

Een dag later zien we op televisie dat de brug officieel geopend wordt d.m.v. inzegeningen en andere feestelijkheden. Dat hadden ze wel eens mogen zeggen, waren mooi nog een dagje gebleven. Inmiddels zijn we in Messolóngi aangekomen. Nadat we de bagage hebben achtergelaten in het hotel gaan we de paalwoningen bekijken.

Dit is weer een heel ander landschap. Het is een soort Deltagebied, waar ook aan zoutwinning gedaan wordt. Er zijn zelfs fietspaden hier, ze hebben ze wel vergeten af te werken. Rare jongens, die Grieken!

Vrijdag de 13-de, de grote dag voor Griekenland, de opening van de Olympische Spelen 2004. Op deze heugelijke dag zijn we gearriveerd in Agrino, volgens sommige mensen één van de warmste steden van Griekenland.

Vanaf 's middags ligt het openbare leven stil. Alleen de cafés zijn open. Elk café heeft één of meerdere televisies buiten staan of hangen. De een nog groter dan de ander. De opening is niet te missen dus. Als dan ook nog de Griekse ploeg in beeld verschijnt is het feest compleet.

Hoewel het niet de planning was, overnachten we ook de volgende dag in Agrino. De bedoeling was om de bergen in te fietsen en dan in één of ander gehucht te overnachten. Op het eind van de rit waren er twee gehuchten die wel 4 km uit elkaar liggen. Bij de één is er een overnachtingsmogelijkheid en bij de ander een restaurant, dat vinden we niet zo handig.

Terug naar af. Weer 41 km. door de hitte terug, Oh Boy.

Het tweede vertrek uit Agrino verloopt nogal hectisch. Veel mensen die net uit de Disco komen en beter niet in een auto gaan rijden. Achter ons rijdt er zelfs een auto vol op een geparkeerde auto. Een flinke knal is het gevolg. Veel rust heeft er ons deze zondagochtend niet gegund. Want even verder komen we de eerste waakhonden weer tegen. Fons heeft nu zijn hondenpistool beter bevestigd. Dit hondenpistool is een apparaatje dat als je een knop indrukt hoge sonargeluiden geeft. Wij kunnen ze niet horen maar honden, die niet doof zijn, worden er niet blij van.

Als we de waakhonden gehad hebben is het tijd voor rondscharrelende kippen die luidt kakelend de berm invluchten als we langs komen fietsen.

De rest van de rit verloopt rustig. Het is zondag, dus bijna geen vrachtverkeer.

Vandaag zie ik mijn tweede vos oversteken, een rode deze keer.

Tussen de eerste en de tweede vos hebben we nog een heleboel vossen gezien maar die waren van het platte schraapmodel.

In Ioannina hebben we twee rustdagen gepland. Maar na de eerste zijn we al zo moe van het rusten dat we de volgende dag maar een rondje langs het meer gaan fietsen. Leuk rondje trouwens met grazende koeien in het water.

Van Ioannina gaan we naar Vitsa om de Vikoskloof te bekijken. Deze is erg indrukwekkend, omdat we geen wandelschoenen bijhebben houden we het bij een klein dagtochtje. We wandelen van Vitsa naar Monodinges en bekijken daar de kloof. Vreselijk steil is die. In een klein klooster bij de kloof zit een monnik een icoon te schilderen. Als je die bezig ziet, zo precies en zo langzaam, dan weet je waar de term monnikenwerk vandaan komt.

Voor de volgende dag heb ik een prachtige route uitgestippeld. Het begint heel landelijk door een licht golvend terrein. Via Kalpaki, waar heel het dorp uitloopt om de ligfiets te bekijken, komen we in Kalarakis. Daar zou een weg moeten zijn naar Lithio. Bij de eerste persoon die we de weg vragen krijgen we als antwoord: "No way, my friend!" Volgens de tweede persoon is er wel een weggetje maar niet voor de fiets. Dan maar lopen denken we, want terug willen we niet, we hebben net een flinke afdaling gehad die we dan weer op zouden moeten fietsen.

Het pad loopt steil naar beneden en wordt smaller en smaller. Op het laatst is er geen pad meer te vinden. No way, my friend! Wat een zondagsritje op zaterdag had moeten worden veranderd in een survivaltocht. We moeten terugsjouwen het pad weer op. Omdat er fikse geulen in het pad zitten is van fietsen geen spraken. Als toetje krijg ik ook nog twee leuke banden. Bij een Griekse familie mogen we banden plakken en krijgen we wat te eten. Ondertussen is het al 15.00 uur geweest en we moeten nog verder. Na een zware maar vooral snikhete tocht komen we om 18.00 uur in Polidoro aan.

Daar treffen we een vies hotel met gelukkig wel schone lakens. Maar veel keus is er niet. Er is maar 1 hotel. 's Avonds krijgen we wel een overheerlijke maal voorgezet.

We beginnen de volgende dag alweer aan de laatste etappe naar Igoumenitsa.

Het venijn zit hem in de staart zeggen ze altijd. Dat klopt ook deze keer.

Volgens de mevrouw waar we twee dagen geleden banden hebben geplakt, was de tocht naar Igoumenitsa alleen maar dalen. Heeft ze toch even die 17 km klimmen vergeten. Na die monstertocht van gisteren ging het dan ook erg moeizaam. Uiteindelijk vliegen we toch Igoumenitsa binnen, het laatste stuk was wel dalen.

Als we op een terrasje zitten, zien we de weg liggen die we bij het vertrek opgereden zijn, we hebben het rondje Griekenland volbracht en dat geeft een goed gevoel. Oh boy zijn we dan toch strongk people!

Onze Olympische Fietstocht (door Fons en Mia)

Deel III Brindisi- Heerle Maandag 23-08-2004 – maandag 20-09-2004

Volgens het bureau waar we onze kaartjes kochten, zou de boot om 6 uur 's morgens in Brindisi aankomen. We waren dus vroeg op, maar het duurde tot 09.00 uur voordat de boot aanlegde. Eerst Brindisi in, want we konden niet ontbijten op de boot. Italië, dus een cappuccino en een aantal zoete koeken en we hebben ontbeten. Omdat we geen landkaart hebben van het zuiden van Italië, moeten we eerst een boekhandel zien te vinden. Mijn Italiaans is behoorlijk verwaterd dus duurt het even voordat we kunnen vertrekken.

We gaan richting Lecce. Onze landkaart is echter maar een summier kaartje van de regio en geen fietskaart, uiteindelijk komen we op de snelweg naar Lecce. Geen automobilist, die zich er aan stoort dat wij over de vluchtstrook richting Lecce racen, we willen zo snel mogelijk van deze weg af. We nemen de eerste beste afslag richting San Pietro. Deze weg naar Lecce is zeker zo druk als de snelweg, maar dat nemen we op de koop toe, alles beter dan de snelweg? Het landschap valt zwaar tegen maar gelukkig zijn er volop leuke plaatsjes. Lecce is een hele leuke plaats. We vinden uiteindelijk een B&B in een oud patriciershuis, dat meer op een kasteel dan een huis lijkt. Heel Lecce is trouwens kerk, kasteel of museum, heel sfeervol. We besluiten meteen te investeren in een betere kaart, zodat we morgen een rustigere route en hopelijk mooiere kunnen fietsen.

Van de B&B eigenaar hebben we een route gekregen om de stad uit te komen en we rijden richting de kust, want de eigenaar heeft daar ooit een bordje "corso cycloturismo" gezien. Na de fietstocht van gisteren zijn we toe aan een groene route, die hopelijk autovrij en landschappelijk aantrekkelijker is voor ons.

In de buurt van de kust komen we inderdaad het fietsbordje tegen. De route is erg leuk, kronkelweggetjes, olijfbomen, stenen muurtjes, binnen de kortste keren voelen we ons weer helemaal thuis in Italië. We raken de route wel regelmatig kwijt omdat we of te hard fietsen of omdat we de bordjes over het hoofd zien. Uren later zitten we 10 km van Lecce en we besluiten om zelf weer een route uit te stippelen en richting Otranto te fietsen. Het is een mooie route, die ons weer terug naar de kust brengt.

Via de kustweg en een aantal meren gaat het naar Otranto. We hebben een stevige wind in de rug een licht golvende, rustige weg dus heerlijk fietsen. Al kilometers voor Otranto staan vreselijk veel auto's en ik vrees het ergste om een bed te vinden. Uren later hebben we nog steeds niets gevonden. Via, via lukt het uiteindelijk om een kamer te bemachtigen. Otranto is een oude vestingstad met dikke muren, smalle straten, winkeltjes, restaurantjes en barretjes. Alle auto's en brommers van Otranto zijn 's nachts onder ons raam doorgekomen en we besluiten snel weer verder te fietsen. Wederom rechte wegen met te veel verkeer en dus niets voor ons.

In Leverano een uitgestorven plaatsje stoppen we vroeg, het is warm geworden. Met vragen kom je een heel eind en vind je altijd wel een kamer. Deze keer recht onder een kerk, dus dat beloofd wat voor de nachtrust. Tegen 19.00uur leeft het ingedutte plaatsje op en wordt het voor ons net bruisend genoeg. De volgende dag gaat het richting Francavilla. In dit deel van Italië wonen gelukkig minder mensen. Over mooie, rustige wegen weliswaar met NW wind tegen is het fijn fietsen omdat deze wind ook voor verkoeling zorgt, zodat het kwik op 32 ° C blijft steken; een lekker fietstemperatuurkje. Via Martina Franca gaat het richting Alberobello. Het centrum van de trullies. Trullies zijn ronde lage huisjes waar gegeten, gewoond, geslapen werd. Als het huisje te klein werd, werd er weer een nieuwe trullie aangebouwd. Het lijkt een beetje op de Efteling, net een sprookje.

In Alberobello zijn nog hele wijken met trulliehuisjes. Na de middag komt de toeristenstroom op gang en rond 19.00 uur zijn de dagjesmensen weer gevlogen. 's Avonds is het uitgestorven en met alle lichtjes nog sprookjesachtiger.

Na Alberobello neemt het aantal trullies zienderogen af. Over lange golvende wegen blijven we voortdurend tussen de 300 en 400m rijden in de richting van Gravina. Een hele oude stad met een Romeins aquaduct en nog heel veel meer interessante cultuur, maar na verloop van tijd wordt je er een beetje immuun voor.

De volgende dag fietsen we door hetzelfde fraaie, golvende landschap met niet te veel klimmen of dalen, genieten dus. Tenslotte dalen we af naar Cerignola, een veel te grote plaats. Waar de mensen er ons op wijzen dat we onze fietsen op slot moeten zetten. Dit is iets nieuws voor ons, want dat doen we al 2 maanden niet meer. We beginnen intussen weer een probleem te krijgen met onze landkaart, die we bijna uitgereden zijn en een landkaart van de regio Napels is nergens te koop.

Waar we naar toe rijden wordt vaak bepaald door onze landkaart, waar met geel de bezienswaardige plaatsen op aangegeven staan.

We klimmen nu dus naar Ariano. Het is een leuke klim. Waar het gele kadertje betrekking op heeft snappen we echter niet, tenzij het de behaaglijke temperatuur is. Ook hier slagen we er niet in om een landkaart van de omgeving Napels te pakken te krijgen.

Met behulp van de verkeersborden rijden we via een hele drukke weg naar Avellino. Daar lukt het niet om een bed te vinden. We nemen de trein naar Benvenuto waar we ook niets vinden. Uiteindelijk vinden we 6 km buiten Benvenuto een hotel. De bediening laat veel te wensen over, maar we slapen goed.

De volgende dag gaan we met de trein naar Napels, het is veel te druk is om te fietsen. Napels is de Vesuvius en Pompei. Dat Napels een grote stad is merken we meteen op het station, er zijn heel veel zwervers.

Eerst weer een stukje treinen en dan in een busje keihard dwars door de buitenwijken van Napels de Vesuvius op.

Het is echt een toeristische attractie, een lang lint met toeristen al dan voorzien van een stok strompelt de Vesuvius op en af.

De Vesuvius zelf is een berg met een groot gat erin, waar aan de zijkanten nog wat rook doorheen komt, alsof hij zwaar ligt te ronken. Pompei schiet er bij in. Een hele dag treinen voor de Vesuvius, je krijgt er slaap van. We hebben nog steeds geen landkaart van Napels e.o. en we besluiten er ook geen te kopen. We Nemen de trein tot 25 km voorbij Rome.

Zogezegd zo gedaan en na heel veel keren overstappen komen we aan bij het meer van Bracciano. Een oud vulkaanmeer zoals er in dit gebied meer liggen. Een mooie omgeving met leuke plaatsjes niet al te druk, dat komt ook omdat het september is en de vakanties voorbij zijn.

Uiteraard een rondje rond het meer gefietst, zonder bagage, het was heerlijk fietsen. Zaterdagavond liep het hele plaatsje vol met Romeinen, die hier hun caravan hebben staan of gewoon een hapje komen eten.

Alle restaurants, en het waren er heel veel, waren al gereserveerd en met moeite vonden we nog een plekje om Mia haar verjaardag te vieren.

Ik heb intussen mijn medicijnen om meer lucht te krijgen en minder te snotteren en te hoesten gekregen. In Italië en Griekenland doen ze niet moeilijk over doktersrecepten, je geeft de naam van de medicijnen en je kunt zo aan de dope, nadat je uiteraard eerst betaald hebt.

We volgen weer de route Florence- Rome, maar dan in omgekeerde volgorde.

De meeste Italiaanse plaatsen liggen op een berg, dat betekent heel veel metertjes klimmen. We zien wel het meer van Vico, heel mooi en zo heeft elk nadeel ook een voordeel.

Tot Rome zagen we vooral olijfbomen wijnstruiken en tabak. Hier zijn het hazelnoten en nog eens hazelnoten, kilometers lang. Het geeft wel een fijn beschut gevoel en nog fijner, het breekt de wind. Onderweg passeren we hele mooie plaatsjes, waar we nog nooit van gehoord hebben. Zoals Sultre, een leuk oud plaatsje, zoals er heel veel zijn in Italië, met een etruskisch amfitheater uitgehouwen in tufsteen en etruskische grafkelders waar de asresten van de overledenen bijgezet konden worden.

Het landschap blijft mooi, hazelnoten en hazelnoten, ze beginnen zelfs al te vallen. Het blijft alsmaar klimmen en dalen. Na Grotte san Stefano verandert het landschap het wordt steeds opener en steeds winderiger.

De hazelnoten zijn verdwenen en druiven komen er voor in de plaats. We komen langzamerhand weer in de Chiantistreek. We besluiten door te rijden naar Orvieto, dat we al van ver zien liggen boven op een rosplateau.

De lucht begint te betrekken, misschien gaat het wel regenen, zodat het stof uit de lucht is. Maar in de zomer kan het blijkbaar niet regenen en dus blijft het stoffig. Het Toscaanse landschap blijft intussen hartstikke mooi. Het lijkt wel een kalender, waar je doorheen fietst.

Ook Le Crete is heel apart, het is een open landschap met lange heuvels, met vooral de kleur grijs- wit geeft het een heel aparte sfeer. Het landschap en de plaatsjes blijven boeien.

Via Siena rijden we naar Florence. Langs een alternatieve route komen we in Florence. We zitten meteen in het historische centrum.

De Ponte Vecchia lijkt ons even te druk om daar met de fiets over te rijden.

Er zijn echter bruggen genoeg en er zijn zelfs speciale fietsstroken in Florence, dus we zaten zo in het centrum. In Florence is het is op de meeste plaatsen verboden om je fiets te parkeren. Er zijn speciale fietsparkeerplaatsen, waar iedereen zich aan houdt. Wij passen ons probleemloos aan, nadat we een hotelletje gevonden hebben kunnen we onze fietsen via een smalle trap naar een nog kleinere kelder brengen, waar ze even op adem kunnen komen. Ruimtegebrek geldt trouwen voor heel Florence.

Smalle straten en veel mensen het is dus voortdurend aanschuiven. Het is intussen half september en het toeristenseizoen is voorbij, maar niet de drukte in Florence.

Volgens enkele Italianen is dit juist de ideale tijd om Florence te bezoeken; heerlijk weer en "niet te druk".

Na Florence nemen we de trein naar Bazel. Dat betekent dat je eerst heel lang in de rij moet staan om uit te laten zoeken of je fiets mee in de trein kan, want dat kan niet in alle treinen en dat je vervolgens met deze gegevens naar het loket moet om een kaartje te kopen. Het wordt een lange treindag met overstappen in Prato, Bologna en Milaan.

We hebben intussen al ervaring met het overbrengen van onze fietsen van het ene naar het andere perron. Als het niet over het perron gaat dan gaat het wel over de rails. Het is een hele lange, zware dag. Je kunt veel beter fietsen, dan wordt je minder moe.

's Avonds laat komen we in Bazel aan waar op dat moment juist een congres aan de gang is, zodat bijna alle hotels in Bazel volgeboekt zijn, maar tegen 23.00uur slagen we er toch nog in om een hotel te vinden.

In de trein hadden we toch besloten om weer verder te fietsen.

De bedoeling was om via de Route du Vin terug te fietsen. We vinden allebei de Elzas erg mooi, dus zagezegd, zagedaan.

We hadden geen kaart van dit gebied en het was zondag, dus de winkels waren gesloten, maar dat leek ons geen probleem. Het is bovendien heel simpel fiets naar het noorden, zon schuin van rechts Vogezen links en Het Zwarte Woud rechts en het kan niet missen.

Toen we vertrokken regende het, dus de zon liet helaas verstek gaan, we waren wel snel Bazel uit want de congresgangers sliepen allemaal uit.

Het kanaal van Hunninghe hadden we rap gevonden en dat loopt Noord-Zuid. Intussen was ook de zon gaan schijnen, zodat het niet meer mis kon gaan.

De bestemming was Rouffach dat aan het begin of eind zoals je wilt van de Route du Vin ligt.

Onderweg kwamen we in een plaats waar juist een braderie aan de gang was, zodat we de inwendige mens versterkt hebben met frites en zo. Daarna ging het slingerdeslang richting Rouffach.

Omdat het nog redelijk vroeg was, besloten we nog een stukje te fietsen. Het was meteen stevig klimmen.

Mia had haar klimbenen in Italië gelaten en tot overmaat van ramp was de weg opgebroken. Nadat we tot 2x op hetzelfde punt uitgekomen waren bij de opgebroken weg besluiten we een bed te zoeken, helaas was er niets te vinden en dus terug naar Rouffach. We vinden een hotel met aan de buitenkant heel veel sterren maar aan de binnenkant waren de sterren op.

Mia heeft haar klimbenen echt in Italië gelaten en daarom besluiten we de volgende dag verder door de Rijnvlakte te gaan om zo nog een aantal dagen vlak te kunnen fietsen. Het is wederom het

beproefde recept, want we hebben nog steeds geen kaart van dit gebied. We rijden slingerdeslang via fietsroutes, want die zijn er voldoende in dit gebied naar het noord- oosten.

We volgen een tijdje de Rijnroute, maar raken die ook weer kwijt. Net toen we besloten hadden om richting Molsheim en vervolgens Saverne te fietsen, passeren we het Loire-Rijnkanaal en besluiten we dit fietspad te gaan volgen richting Strassbourg. Dit kanaal komt uiteraard in de Rijn uit en het blijkt bovendien de Rijnroute te zijn, die we ook 's morgens al gevolgd hadden.

Via Strassbourg gaan we dan weer langs een kanaal naar Saverne.

Het fietsen zonder bergen bevalt ons goed en we besluiten de Rijnroute richting Nederland te gaan volgen. Dit lijkt ons een makkelijk te doen, ook omdat we nog steeds geen kaart hebben. Het is een hele toer om Strassbourg uit te komen, we raken regelmatig de route kwijt. Daarna wordt het een ontspannend fietsdagje langs de Rijn. Er liggen een heleboel leuke plaatsjes langs de Rijn en wij belanden uiteindelijk in Lauterbourg, een grensplaatsje met een gesloten douanekantoor. Het nadeel van het wegvallen van de grenzen is dat de eerst bloeiende grensplaatsjes nu helemaal ingedut zijn.

's Avonds gaan we naar de paardenrennen, die op de TV in een café te volgen waren.

Het was een drukte van jewelste met allemaal mannen die heel druk in de krant keken om vervolgens briefjes via de computer in te vullen en af te wachten of hun "Bisquit" gewonnen had.

Nadat ik 's nachts over paarden had gedroomd, stapten we 's morgens na een stevig ontbijt weer op onze stalen ros richting de Rijnroute. We zaten snel weer op de route, maar na een flitsende start was het afgelopen met de pret. We reden herhaaldelijk verkeerd omdat er een aantal varianten naast en door elkaar liepen en omdat er helemaal geen bordjes stonden waar ze juist wel moesten staan, kortom een ramp en bovendien was de weg erg slecht.

Een aantal fikse regenbuien hielpen uiteraard mee aan het verkeerd rijden. In de buurt van de Rijn deed ik op het industrieterrein van Mercedes nog een vergeefse poging om te klunen door de rivierklei, maar helaas we slaagden er niet in om bij de Rijn te komen. Alle wegen gaan naar de Rijn, dus uiteindelijk konden we verder met ons reisje langs de Rijn, Rijn, Rijn.

In Speyer besloten we een bed te zoeken. Het wilde eerst niet vloten, maar net voor weer een gigantische bui waren we binnen. Ons wasje wilde niet drogen, ondanks allerlei moeilijke toeren van Mia. Het is trouwens de eerste keer dat onze fietskleden niet droog zijn 's morgens; het begint herfst te worden.

Speyer is een vreselijk mooie stad, waar de Duitse sfeer vanaf druipt.

We besluiten na alle problemen met het volgen van onze route eerst een kaart te kopen.

In de boekwinkel, die ons aanbevolen is door een mevrouw, verkoopt men niet alleen landkaarten maar ook boekjes waarin de Rijnroute beschreven wordt. Onze keus is snel gemaakt en ik moet toegeven dat het volgen van de route met zo een routeboekje een stuk makkelijker is, hoewel de route nog steeds slecht aangegeven is.

We treffen het echter niet de volgende dag, we fietsen over niet het beste deel van de route, met bovendien veel grote steden, waar we langs of door moesten.

Uiteindelijk vinden we bij een wijnboer in het plaatsje Alzheim een zimmer.

We hebben goed geslapen bij de wijnboer, misschien een beetje lang maar dat is niet erg. Het is nog vreselijk koud als we vertrekken, dus aangekleed gaat uit, compleet met lange broek, regenjas en buff. Het wil weer niet vloten met de route, weinig bordjes en slechte wegen en bovendien veel steden zoals Mainz en Bingen, waar we langs of doorheen moeten. Bovendien wordt het langzamerhand weer een beetje saai om alsmaar vlak en langs de Rijn te fietsen.

In een klein dorpje in een allerbelabberdst hotel vinden we een kamer, gelukkig is de prijs ernaar.

Maar we hebben er wel goed geslapen en gegeten en een overheerlijke rode rijnwijn gedronken. Een tochtje langs de Rijn in de maneschijn maar niet met de fiets want daar zijn de fietspaden te slecht voor, maar je hoeft niet bang te zijn dat je tegen een auto rijdt, want het is meestal autovrij. Soms moet je een op- of afrit naar een autoveer passeren met eventueel een auto. Bij de enige passage met een auto werd er dus meteen getoeterd en gebeld.

Het is weekend en dus wil iedereen naar de Rijn. Op de fiets, te voet, op skeelers, met de kinderwagen alles en iedereen wil over dat ene fietspadje en er wonen toch een hoop mensen langs de Rijn.

Zo worstelen we ons langs de Rijn en door Koblenz tussen voetbalsupporters en langs de marktkramen door over de Moesel richting Andenach. Gelukkig is het stralend weer en wordt Andenach de eindbestemming voor vandaag.

De Rijn lag al op ons te wachten en daar gingen we weer.

Het was miezerig weer dus hartstikke rustig langs de Rijn. Maar spoedig klaarde het op en begon de zon weer uitbundig te schijnen. Alle Duitsers kwamen naar buiten en in de buurt van de grote plaatsen was er geen doorkomen aan.

In Keulen was een popfestival bezig waar wij ons met onze fietsen doorheen moesten shaken. Na een aantal industrieterreinen verkend te hebben, kwamen we weer in de buiten. Het hotel in Worringen was gesloten, maar een telefoontje van een behulpzame mevrouw deed wonderen en wij hadden weer een bed. Net op tijd want het begon weer te regenen. Viele danke mevrouw en alle andere mensen, die ons hielpen om een slaappleatsje te vinden.

De volgende morgen begon koud en nat en Mia had het gehad; het was mooi geweest.

We besloten de trein naar huis te nemen. Van Worringen naar Neuss, Venlo, Bergen op Zoom en dan fijn op de fiets naar Heerle naar huis. Onze fietstocht was rond, we hebben een geweldige reis gehad.